

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **R [redacted] H [redacted]**, narozeného **[redacted]** bytem **[redacted]** zastoupeného Mgr. Martinou Váchovou, advokátkou se sídlem Anglická 140/20, 120 00, Praha 2, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o **zaplacení 197.408,- Kč**

takto:

- I.** Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci 193.448,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 3.960,- Kč, se žaloba **z a m í t á**.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 236.387,- Kč s odůvodněním, že usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 28. 7. 2008, č.j. [REDAKCE] bylo proti žalobci a spol. zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 trestního zákona, spáchaných ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Žalobce se měl trestné činnosti dopustit tím, že [REDAKCE]

[REDAKCE] Žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, která byla shledána nedůvodnou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. [REDAKCE] rozhodl tak, že se žalobce zprošťuje obžaloby v celém rozsahu, neboť jednání, kterého se měl dopustit, není trestným činem. Předtím již bylo pravomocně rozhodnuto o vině žalobce, odsuzující rozhodnutí byla zrušena Nejvyšším soudem ČR. Žalobce se domáhá náhrady skutečné škody spočívající v nákladech právního zastoupení ve výši 29.760,- Kč, náhrady škody spočívající ve vynaložených nákladech trestního řízení ve výši 7.800,- Kč a náhrady škody spočívající v [REDAKCE] ve výši [REDAKCE] - Kč. Kromě toho, se žalobce domáhá náhrady nemajetkové újmy způsobené uvedenou situací ve výši 167.648,- Kč.

Po zahájení řízení vzal žalobce svou žalobu v části, kterou se domáhal zaplacení náhrady škody spočívající ve vynaložených nákladech trestního řízení ve výši 7.800,- Kč a náhrady škody spočívající v ušlém odchodném ve výši 31.179,- Kč, zpět s tím, že částka 7.800,- Kč mu již byla vrácena soudem na jeho účet a [REDAKCE] Usnesením soudu ze dne 22. 10. 2013 bylo řízení v této části zastaveno.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že činí nesporným, že obhajné a náklady trestního řízení byly zaplacený, naopak nemůže učinit nesporným provedením jednotlivých úkonů obhajoby, jakož i to, zda byly správně vyúčtovány. Pokud je nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu konstruován jako nárok na náhradu ušlé mzdy, měl by si žalobce ujasnit, jaký nárok vlastně požaduje. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

Z usnesení státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 28. 7. 2008, č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu 1) pppap. R [REDAKCE] H [REDAKCE] 2) nstržm. [REDAKCE] H [REDAKCE] a 3) nstržm. M [REDAKCE] K [REDAKCE] jako obviněných z trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák. spáchaných ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Ze stížnosti obviněných ze dne 11. 8. 2008 soud zjistil, že obvinění podali proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost. Z usnesení státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 1. 9. 2008, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že stížnosti obviněných proti usnesení o zahájení trestního

stíhání byly zamítnuty jako nedůvodné. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. [REDACTED] soud zjistil, že žalobce byl uznán vinným dle podané obžaloby, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, výkon trestu byl podmíněně uložen na zkušební dobu dvou let. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2011, sp. zn. [REDACTED] soud zjistil, že odvolání obžalovaných byla zamítnuta. Z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 8. 2011, č.j. [REDACTED] soud zjistil, že bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2011 stran obviněného R [REDACTED] H [REDACTED] jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující a věc byla přikázána Městskému soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud konstatoval, že námitka obviněného, že jednání popsané ve výroku rozsudku soudu I. stupně nenaplnuje skutkovou podstatu žádného trestného činu, ale nanejvýš kázeňského přestupku, je řádně uplatněna v rámci dovolacího důvodu. Nejvyšší soud má pochybnosti o tom, zda-li byl naplněn přinejmenším materiální znak u obou trestných činů. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. [REDACTED] soud zjistil, že žalobce byl v celém rozsahu zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť uvedený skutek není trestným činem.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. [REDACTED] soud zjistil, že žalobce udělil dne 11. 8. 2008 plnou moc advokátce JUDr. K [REDACTED] S [REDACTED], prostřednictvím které podal dne 11. 8. 2008 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dne 16. 9. 2008 byl obhájce žalobce přítomen jeho výslechu u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, dne 9. 10. 2008 byl přítomen výslechu svědka L [REDACTED] L [REDACTED] u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 od 11:10 do 13:30 hod., dne 15. 10. 2008 byl přítomen výslechu svědka T [REDACTED] V [REDACTED] u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 od 11:00 do 11:45 hod., dne 15. 10. 2008 byl přítomen výslechu svědka J [REDACTED] F [REDACTED] u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 od 11:55 do 13:15 hod. a dne 15. 10. 2008 byl přítomen výslechu svědkyně N [REDACTED] B [REDACTED] u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 od 13:40 do 14:15 hod. Dne 4. 12. 2008 byl sepsán státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 úřední záznam o tom, že dne 20. 11. 2008 se k plánovanému výslechu svědka JUDr. M [REDACTED] V [REDACTED] dostavila pouze obhájkyň žalobce JUDr. K [REDACTED] S [REDACTED], svědek se nedostavil, a to ani dne 4. 12. 2008, kdy se dostavila opět obhájkyň žalobce. Obhájce žalobce se účastnil hlavního líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 16. 6. 2009, dne 28. 7. 2009, dne 22. 9. 2009 a dne 24. 11. 2009, dne 30. 9. 2011 podal odvolání proti rozsudku soudu I. stupně a dne 24. 1. 2011 se účastnil veřejného zasedání u Městského soudu v Praze. Dne 23. 3. 2011 udělil žalobce plnou moc advokátce Mgr. M [REDACTED] V [REDACTED] která podala dovolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2011 a účastnila se veřejného zasedání u Městského soudu v Praze dne 21. 3. 2012.

Z příjmových pokladních dokladů ze dne 11. 8. 2008 soud zjistil, že žalobce zaplatil [REDACTED] - Kč za právní služby v trestní věci [REDACTED] advokátce JUDr. K [REDACTED] S [REDACTED]

Z faktury č. [REDACTED] ze dne 20. 1. 2012, z výpisů z účtů a z příjmového pokladního dokladu ze dne 25. 6. 2012 soud zjistil, že žalobce zaplatil [REDACTED] - Kč za právní pomoc v trestní věci advokátce Mgr. M [REDACTED] V [REDACTED]

Ze zprávy [REDAKCE] ze dne 15. 4. 2011 soud zjistil, že žalobci byla stanovena diagnóza – reakce na těžký stres [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]

Z potvrzení o výkonu služby ze dne 22. 4. 2011 soud zjistil, že žalobce byl ve služebním poměru podle zák. č. 361/2003 Sb. u [REDAKCE] od [REDAKCE] do [REDAKCE]. Služební poměr skončil propuštěním na vlastní žádost.

Z potvrzení Úřadu práce hl. m. Prahy ze dne 7. 10. 2011 soud zjistil, že žalobce byl veden jako uchazeč o zaměstnání od [REDAKCE] do [REDAKCE].

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že s advokátkou V [REDAKCE] měl ještě další dvě sezení. Poté, co byl donucen, aby dal v práci výpověď, musel vyhledat psychiatrickou pomoc, neboť začal [REDAKCE]. Nemohl najít zaměstnání, neboť měl záznam v rejstříku trestů, byl veden na úřadu práce. Zaměstnání nakonec našel prostřednictvím svého příbuzného poté, kdy byl zproštěn. [REDAKCE] se již vrátit nemohl, což ho mrzí, v současné době práci má a vede důstojný život. V průběhu trestního řízení ho příbuzní podporovali po všech stránkách, útoky na svou osobu žádné nezaznamenal.

Ze žádosti žalobce ze dne 19. 7. 2012 soud zjistil, že žalobce u žalované uplatnil dne 26. 7. 2012 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 236.387,- Kč.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Po právní stránce posoudil soud předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení jednak náhrady škody ve výši 29.760,- Kč spočívající ve vynaložených nákladech na obhajobu v trestním řízení, ve kterém byl nakonec obžaloby zproštěn a jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 167.648,- Kč za vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce u žalované svůj nárok na náhradu škody uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl ani částečně, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák. spáchané ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. bylo zahájeno usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 28. 7. 2008, č.j. [REDAKCE] rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení státního zástupce o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., resp. nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce vynaložil na svou obhajobu celkem částku 29.760,- Kč, z toho [REDAKCE]- Kč bylo zaplaceno advokátce JUDr. K[REDAKCE] S[REDAKCE] a [REDAKCE],- Kč advokátce Mgr. M[REDAKCE] V[REDAKCE] JUDr. K[REDAKCE] S[REDAKCE] v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím poskytl žalobci následující úkony právní služby: příprava a převzetí obhajoby dne 11. 8. 2008 (§11 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen „AT“, ve výši 1.500,- Kč podle § 158 odst. 1, písm. a) zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, § 10 odst. 3 písm. b) AT a § 7 bod 4. AT), stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 11. 8. 2008 (§ 11 odst. 2 písm. d) AT ve výši 750,- Kč), účast při výslechu žalobce dne 16. 9. 2008 (§ 11 odst. 1 písm. e) AT ve výši 1.500,- Kč), účast při výslechu svědka dne 9. 10. 2008 od 11:10 do 13:30 hod. (§ 11 odst. 1 písm. e) AT ve výši 3.000,- Kč), účast při výslechu svědka dne 15. 10. 2008 od 11:00 do 14:15 hod. (§ 11 odst. 1 písm. e) AT ve výši 3.000,- Kč), účast při výslechu svědka, který se nedostavil dne 20. 11. 2008 a dne 4. 12. 2008 (§ 11 odst. 2 písm.

g) AT ve výši 2 x 750,- Kč), účast u hlavního líčení dne 16. 6. 2009 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), účast u hlavního líčení dne 28. 7. 2009 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), účast u hlavního líčení dne 22. 9. 2009 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), účast u hlavního líčení dne 24. 11. 2009 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), podání odvolání proti rozsudku dne 30. 9. 2011 (§ 11 odst. 1 písm. k) AT ve výši 1.500,- Kč) a účast u veřejného zasedání dne 24. 1. 2011 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), tj. celkem ve výši 20.250,- Kč + 14 x 300,- Kč (bez DPH), tedy částku převyšující požadovaných [REDAKCE],- Kč, kterou žalobce JUDr. K [REDAKCE] S [REDAKCE] prokazatelně uhradil. Žalobce tak má vůči žalované nárok na zaplacení škody ve výši 15.000,- Kč, která mu vznikla vynaložením nákladů na obhajobu v době, kdy byl zastoupen JUDr. K [REDAKCE] S [REDAKCE]. Mgr. M [REDAKCE] V [REDAKCE] v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím poskytla žalobci následující úkony právní služby: příprava a převzetí obhajoby dne 23. 3. 2011 (§11 odst. 1 písm. a) AT ve výši 1.500,- Kč – náklady za tento úkon byly účelně vynaloženy neboť žalobce byl v dovolacím řízení úspěšný), podání dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze (§ 11 odst. 1 písm. k) AT ve výši 1.500,- Kč), dvě porady s klientem (§ 11 odst. 1 písm. c) AT ve výši 2 x 1.500,- Kč) a účast u veřejného zasedání dne 21. 3. 2012 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT ve výši 1.500,- Kč), tj. 7.500,- Kč + 5 x 300,- Kč + 20 % DPH ve výši 1.800,- Kč, celkem [REDAKCE]- Kč. Tyto náklady byly účelně vynaloženy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím a bylo prokázáno, že žalobce je skutečně uhradil. Soud tak zavázal žalovanou k úhradě skutečné škody ve výši 25.800,- Kč, přičemž lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř., na patnáct dnů od právní moci rozsudku, z důvodu nemožnosti provést platbu v kratší době z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení skutečné škody ve výši 3.960,- Kč, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

Druhým nárokem žalobce byl nárok na zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, tedy usnesením o zahájení trestního stíhání (§ 7 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zák. č. 82/1998 Sb.). Soud se nejprve zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák. spáchané ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 6

měsíců až tři roky. Žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 6. 2010 k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Povaha trestné činnosti (trestné činy veřejných činitelů a trestné činy proti svobodě a lidské důstojnosti), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud se jedná o osobu, která má chránit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti a sloužit veřejnosti. O trestním stíhání žalobce vědělo jeho nejbližší okolí, věc nebyla medializována, žalobce však velmi citelně zasáhlo v jeho profesním životě, neboť po vydání odsuzujícího rozsudku byl nucen ukončit služební poměr [REDAKCE], ve kterém byl [REDAKCE]. Trestní řízení trvalo od 28. 7. 2008 do 21. 3. 2012, tj. 3 roky a 9 měsíců, po tuto dobu byl žalobce vystaven stresu a nejistotě, jak a kdy jeho trestní stíhání skončí, pravomocně odsouzen pak byl 1 rok a 7 měsíců, což je doba poměrně dlouhá, neboť záznam v rejstříku trestů o tom, že byl žalobce uznán vinným a odsouzen, téměř zcela znemožňuje uplatnit se na trhu práce.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Žalobce uvedl, že na něho trestní stíhání dopadlo nejen v pracovní rovině, ale i psychicky. Musel vyhledat psychiatrickou pomoc, neboť po ukončení pracovního poměru [REDAKCE] z lékařské zprávy pak vyplývá, že žalobce skutečně docházel [REDAKCE], byla mu stanovena diagnóza [REDAKCE].

Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Soud dospěl po zhodnocení veškerých okolností případu k závěru, že konstatování porušení práva není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí, proto mu přiznal právo na zadostiučinění v penězích v požadované výši 167.648,- Kč, která odpovídá povaze trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, zejména s ohledem na jeho pracovní zařazení [REDAKCE], pravomocné odsouzení a důvod pro který byl obžaloby zproštěn (skutek nebyl trestným činem). Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř., na patnáct dnů od právní moci rozsudku, z důvodu nemožnosti provést platbu v kratší době z technických důvodů (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V souzeném

případě byl úspěch i neúspěch obou účastníků stejný, částečné zastavení řízení pro dva ze čtyř nároků bylo procesně zaviněno žalobcem, ve dvou nárocích byl žalobce úspěšný, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 31. října 2013

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jitka Hrabíková